

BELGISCHE SENAAAT

 ZITTING 2000-2001

22 NOVEMBER 2000

Wetsontwerp tot wijziging van artikel 23 van de wet van 14 februari 1961 voor economische expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel

AMENDEMENT

ingediend na de goedkeuring van het verslag

Nr. 1 VAN DE HEER **VANDENBERGHE**

Art. 2

Het laatste lid van het voorgestelde artikel 23, § 2, vervangen als volgt:

« Indien de werkloze zich niet voor een onderhoud aanbiedt, geen toestemming verleent voor het bezoek van de lokalen of de gegeven toestemming later intrekt, wordt hij erover ingelicht dat de Rijksdienst bij de voorzitter van de arbeidsrechtbank een aanvraag kan indienen om de toelating te bekomen om de bewoonde lokalen te betreden. De aanvraag wordt ingediend bij de voorzitter van de arbeidsrechtbank bevoegd voor de plaats waar het bezoek moet plaatsvinden. Indien de voorzitter de toelating verleent, wordt het onderzoek verricht door ten minste twee ambtenaren. »

 Zie:

Stukken van de Senaat:

2-527 - 1999/2000:

Nr. 1: Ontwerp overgezonden door de Kamer van volksvertegenwoordigers.

2-527 - 2000/2001:

Nr. 2: Verslag.

Nr. 3: Tekst aangenomen door de commissie.

SÉNAT DE BELGIQUE

 SESSION DE 2000-2001

22 NOVEMBRE 2000

Projet de loi modifiant l'article 23 de la loi du 14 février 1961 d'expansion économique, de progrès social et de redressement financier

AMENDEMENT

déposé après l'approbation du rapport

N° 1 DE M. **VANDENBERGHE**

Art. 2

À l'article 23, § 2, proposé, remplacer le dernier alinéa par la disposition suivante:

« Si le chômeur ne se présente pas à un entretien, refuse la visite domiciliaire ou retire ultérieurement le consentement qu'il a donné, il est informé que l'Onem peut demander au président du tribunal de travail l'autorisation de pénétrer dans les locaux habités. La demande est introduite auprès du président du tribunal du travail du lieu où la visite doit être effectuée. Si le président donne l'autorisation, la visite est effectuée par deux agents au moins. »

 Voir:

Documents du Sénat:

2-527 - 1999/2000:

N° 1: Projet transmis par la Chambre des représentants.

2-527 - 2000/2001:

N° 2: Rapport.

N° 3: Texte adopté par la commission.

Verantwoording

De in het wetsontwerp opgenomen bepaling houdt teveel het gevaar in voor een beslissing door de directeur van het werkloosheidsbureau, die gebaseerd is op een onvolledig dossier. Ook de Raad van State merkt in zijn advies bij het voorontwerp op dat de betrokken directeur over het algemeen over te weinig elementen beschikt om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Een huisbezoek met voorafgaande toestemming van de voorzitter van de arbeidsrechtbank moet mogelijk blijven. Onderhavig ontwerp maakt elke administratieve controle *de facto* onmogelijk. Degenen die zich niet willen onderwerpen aan controle zullen er inderdaad aan ontsnappen; met andere woorden men ontnemt de RVA de middelen om te controleren. De vraag rijst hoe dit te rijmen valt met de actieve welvaartstaat van de regering.

Het is daarenboven niet aangewezen een onderzoeksrechter bevoegd te verklaren of te laten optreden op grond van zijn algemene onderzoeksbevoegdheid in strafzaken, zoals wordt gesuggereerd in het punt 2.2 van de memorie van toelichting bij het ontwerp (Stuk Kamer, nr. 50-670/1, blz. 6). Indien de RVA-directeur onzeker is over de verklaring van de betrokken werkloze is het beter om ofwel de werkloze zelf te bevragen, ofwel de voorzitter van de arbeidsrechtbank in te schakelen. De voorzitter van de arbeidsrechtbank is wegens zijn bijzondere bekwaamheid in sociale zaken ter zake de meest geschikte persoon om op te treden. Een onderzoeksrechter komt enkel tussen in geval van (vermeend) misdrijf. Het is grotesk voor te stellen dat een strafonderzoek zou worden ingesteld omdat men onzeker is over de gezinstoestand van een bepaalde werkloze. Op die manier controles laten uitvoeren lijkt wel met een kanon op een mug schieten. Het valt dan ook te verwachten dat de onderzoeksrechters zich niet zullen lenen tot dergelijk verkeerd gebruik van de procedure.

Hugo VANDENBERGHE.

Justification

La disposition reprise dans le projet de loi comporte un risque trop important de voir le directeur du bureau de chômage prendre une décision en se basant sur un dossier incomplet. Dans son avis sur l'avant-projet de loi, le Conseil d'État a signalé lui aussi qu'en général, le directeur concerné dispose de trop peu d'éléments pour pouvoir statuer en connaissance de cause. Il faut conserver la possibilité d'une visite domiciliaire moyennant l'autorisation préalable du président du tribunal du travail. Le présent projet de loi empêche *de facto* tout contrôle administratif. Ceux qui ne veulent pas se soumettre au contrôle y échapperont effectivement. En d'autres termes, on enlève à l'ONEM ses moyens de contrôle. Comment concilier cela avec le concept d'État social actif prôné par le gouvernement?

En outre, il n'est pas souhaitable de faire intervenir le juge d'instruction, ou de le déclarer compétent, sur la base de sa compétence général d'investigation, comme cela est suggéré au point 2.2 de l'exposé des motifs du projet de loi (doc. Chambre, n° 50-670/1, p. 6). Si le directeur de l'ONEM a des doutes au sujet de la déclaration du chômeur concerné, il est préférable soit d'interroger le chômeur lui-même, soit de faire intervenir le président du tribunal du travail. En raison de sa compétence particulière en matière sociale, le président du tribunal du travail est la personne la plus indiquée pour intervenir. Un juge d'instruction n'intervient qu'en cas de (préssumé) délit. Il est grotesque de proposer qu'une instruction pénale soit ouverte parce qu'on a des doutes au sujet de la situation familiale de tel chômeur. Recourir à un tel mode de contrôle est totalement disproportionné. Il faut dès lors s'attendre à ce que les juges d'instruction ne se prêtent pas à un usage aussi impropre de la procédure.